II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 18. december 1975

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende skilte og foreskrevne påskrifter og disses anbringelsessted og -måde for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil

(76/114/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (1),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (2), og

ud fra følgende betragtninger:

De tekniske forskrifter, som motordrevne køretøjer skal opfylde i medfør af nationale retsforskrifter, vedrører bl.a. skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde;

disse forskrifter er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat; derfor er det nødvendigt, at alle medlemsstaterne vedtager de samme forskrifter enten som tillæg til eller i stedet for deres nuværende retsforskrifter, navnlig med henblik på at EØF-standardtypegodkendelse i henhold til Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (3) kan anvendes for alle køretøjstyper;

tilnærmelse af de nationale retsforskrifter om motordrevne køretøjer medfører en gensidig anerkendelse medlemsstaterne imellem af den kontrol, som hver af dem udøver på grundlag af de fælles forskrifter; forudsætningen, for at en sådan ordning fungerer godt, er, at disse forskrifter anvendes af alle medlemsstaterne fra samme dato —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ved køretøjer og påhængskøretøjer dertil forstås i dette direktiv alle motordrevne køretøjer med eller uden karrosseri, der er bestemt til færdsel på vej, og som har mindst fire hjul og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t, såvel som påhængskøretøjer dertil, med undtagelse af skinnekøretøjer, landbrugs- eller skovbrugsmaskiner og traktorer og entreprenørmateriel.

Artikel 2

Medlemsstaterne kan ikke af grunde, der vedrører skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde, nægte EØF-standardtypegodkendelse

(1) EFT nr. C 5 af 8. 1. 1975, s. 41.
(2) EFT nr. C 47 af 27. 2. 1975, s. 4.
(3) EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970, s. 1.

eller national godkendelse af et køretøj, hvis disse opfylder kravene i bilaget.

Artikel 3

Medlemsstaterne kan ikke af grunde, der vedrører skilte, foreskrevne påskrifter og deres anbringelsessted og -måde, nægte indregistrering eller forbyde salg, ibrugtagning eller brug af køretøjer, hvis disse opfylder kravene i bilaget.

Artikel 4

Ændringer, som er nødvendige for at tilpasse forskrifterne i bilaget til den tekniske udvikling, vedtages i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 13 i direktiv 70/156/EØF.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 1. januar 1977 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, og underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne sætter disse bestemmelser i kraft fra den 1. oktober 1978.

2. Efter meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne desuden omsorg for at Kommissionen underrettes i så god tid, at den kan fremsætte sine eventuelle bemærkninger om ethvert udkast til bestemmelser af administrativ eller lovmæssig karakter, som medlemsstaterne har til hensigt at udstede på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 1975.

På Rådets vegne

M. TOROS

Formand

BILAG

1. ALMINDELIGE FORSKRIFTER

1.1. Ethvert køretøj skal være forsynet med et skilt og påskrifter som beskrevet i de følgende punkter. Dette skilt og disse påskrifter anbringes af fabrikanten eller dennes repræsentant.

2. FABRIKATIONSSKILT

2.1. Et fabrikationsskilt af udseende som vist i tillæg til dette bilag skal være solidt fastgjort på et iøjnefaldende og let tilgængeligt sted, som indgår i en køretøjsdel, der normalt ikke udskiftes i køretøjets levetid; fabrikationsskiltet skal være let læseligt og omfatte følgende angivelser anbragt på en måde, så de ikke kan udslettes og i følgende orden:

2.1.1. Fabrikantens navn.

2.1.2. EØF-standardtypegodkendelsesnummer [1].

Dette nummer er sammensat af bogstavet lille »e«, efterfulgt af et tal eller de bogstaver, der kendetegner det land, der har udstedt EØF-standardtypegodkendelsen (1 for Tyskland, 2 for Frankrig, 3 for Italien, 4 for Nederlandene, 6 for Belgien, 11 for Det forenede Kongerige, 12 for Luxembourg, DK for Danmark, IRL for Irland) og det godkendelsesnummer, der svarer til nummeret på standardtypegodkendelsesskemaet for køretøjstypen. Der anbringes en asterisk mellem bogstavet »e« og nummeret eller de bogstaver, der kendetegner det land, der har udstedt EØF-standardtypegodkendelsen, og ligeledes mellem dette nummer eller disse bogstaver og godkendelsesnummeret.

2.1.3. Køretøjets identifikationsnummer.

2.1.4. Køretøjets tilladte totalvægt.

2.1.5. Den samlede tilladte totalvægt for vogntoget i det tilfælde, hvor køretøjet anvendes som trækkende køretøj.

2.1.6. Tilladte akseltryk for hver aksel; oplysningerne anføres i rækkefølge forfra bagud.

2.1.7. Hvis det drejer sig om en sættevogn, tilladte totalvægt på koblingsanordningen.

2.1.8. Punkterne 2.1.4 til 2.1.7 træder først i kraft 12 måneder efter vedtagelsen af Rådets direktiv vedrørende mål og vægt for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil Indtil da kan en medlemsstat imidlertid kræve, at den tilladte totalvægt i henhold til de nationale retsforskrifter angives på skiltet for ethvert køretøj, som tages i brug på dens område.

Såfremt den teknisk tilladelige vægt ligger højere end den tilladte totalvægt, kan den pågældende medlemsstat kræve, at denne ligeledes angives. I så tilfælde angives vægten i to kolonner: i venstre kolonne den tilladte totalvægt og i højre kolonne den teknisk tilladelige totalvægt.

2.2. Fabrikanten kan anbringe supplerende angivelser under eller ved siden af de foreskrevne påskrifter, uden for et klart afgrænset rektangel, der ikke indeholder andet end de i punkterne 2.1.1 til 2.1.8 foreskrevne angivelser (se tillæg til dette bilag).

[1] Så længe der ikke er meddelt EØF-standardtypegodkendelse, kan EØF-standardtypegodkendelsesnummeret erstattes af det nationale godkendelsesnummer.

3. KØRETØJETS IDENTIFIKATIONSNUMMER

Køretøjets identifikationsnummer er en struktureret kombination af skrifttegn, som fabrikanten tildeler hvert køretøj. Det har til formål i en periode på 30 år — uden anvendelse af yderligere angivelser — at gøre det muligt med fabrikantens bistand entydigt at identificere ethvert køretøj.

Køretøjets identifikationsnummer skal tilfredsstille følgende forskrifter:

3.1. Det skal anføres på fabrikationsskiltet såvel som på chassiset (stellet), på det selvbærende karrosseri eller på en tilsvarende del af køretøjet.

3.1.1. Identifikationsnummeret skal bestå af to dele: den første bestående af højst seks skrifttegn (bogstaver eller tal) skal angive køretøjets almindelige kendetegn, herunder type og udførelse; den anden, bestående af otte skrifttegn, hvoraf de fire første kan være bogstaver eller tal og de fire andre kun tal, skal i forbindelse med den første del entydigt identificere et bestemt køretøj.

3.1.2. Identifikationsnummeret skal så vidt muligt stå på en enkelt linje. I teknisk begrundede undtagelsestilfælde kan en opstilling på to linjer tillades. I sådanne tilfælde er en adskillelse inden for de to dele imidlertid ikke tilladt.

Der må ikke forekomme mellemrum mellem skrifttegnene.

I den anden del udfyldes hver ubenyttet plads med et nul, således at det krævede antal skrifttegn på otte opnås.

Hver linje afgrænses foran og bagved af et symbol, som ikke er identisk eller kan forveksles med et arabertal eller en latinsk versal. Et sådant symbol inden for en linje kan også tillades mellem de to dele (punkt 3.1.1).

3.2. Identifikationsnummeret skal desuden:

3.2.1. Være indpræget på chassiset (stellet), på det selvbærende karrosseri eller på en tilsvarende del i højre halvdel af køretøjet.

3.2.2. Være anbragt på et tydeligt og lettilgængeligt sted ved f. eks. udhamring eller lokning for at undgå, at det udslettes eller forandres.

4. SKRIFTTEGN

4.1. For alle de i punkterne 2 og 3 fastsatte påskrifter skal latinske bogstaver og arabertal anvendes. Dog skal de latinske bogstaver, der benyttes til de i punkterne 2.1.1, 2.1.3 og 3 fastsatte angivelser, være versaler.

4.2. Ved angivelse af køretøjets identifikationsnummer gælder følgende:

4.2.1. Benyttelse af bogstaverne I, O og Q samt af tankestreger, asterisker eller andre særlige tegn, bortset fra de i punkt 3.1.2, fjerde afsnit, omhandlede symboler, er ikke tilladt.

4.2.2. Bogstaver og tal skal mindst være af følgende højde:

4.2.2.1. 7,0 mm for skrifttegn, som anbringes direkte på chassiset (stellet), der selvbærende karrosseri eller en tilsvarende del af køretøjet.

4.2.2.2. 4,0 mm for skrifttegn, som anbringes på fabrikationsskiltet.

TILLÆG

EKSEMPEL PÅ FABRIKATIONSSKILTET

(Jf. punkt 2.1. og 2.2.)

	STELLA MOTOR COMPANY e*3*1485 — EBA46G00A47269 — 22 000 kg 38 000 kg 1 — 7 000 kg 2 — 8 000 kg 3 — 8 000 kg	

Eksempel på et køretøj i klasse N3.

De i punkt 2.2. omhandlede supplerende angivelser kan anbringes under eller ved siden af de foreskrevne påskrifter (se de stiplede rektangler i eksemplet ovenfor).